УДК 804.0

ОСОБЛИВОСТІ ОЛЬФАКТИВНОЇ НОМІНАЦІЇ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Тарасюк І. В.

Теорія номінації сьогодні тісно співпрацює з когнітивним підходом у лінгвістиці. “Осмислювання акта номінації з когнітивних позицій означає пошук і знаходження відповіді на питання про те, які набори концептів і чому вербалізуються у даній мові і яка конкретна мовна форма обирається для досягнення цієї мети” [1, 54]. Тобто особлива увага приділяється фіксації зв`язку між предметом та його ім`ям, між явищем та його позначенням, структурою свідомості та її об`єктивним мовним втіленням. Мовні одиниці розглядаються як своєрідний код для концептів та побудованих з їх допомогою структур, які належать до довербальної стадії пізнання та відображують початковий пізнавальний досвід людини. Ці одиниці, що співвідносяться з осмислюючими їх концептами, можуть “варіювати від слова до речення або навіть декількох речень” [2, 109]. Таким чином, концепти стають значенням мовних одиниць, при цьому вони самі “схоплюються знаками”, бо тільки певна частина інформації про концептуальні уявлення людей “знаходить свою мовну об`єктивацію” [3, 92].

Метою нашого дослідження у межах цієї статті є виявлення характерних рис номінації запахів у французькій мові. Тобто які ольфактивні концепти вербалізуються у французькій мові і за допомогою яких мовних засобів це відбувається. У доборі фактичного матеріалу ми будемо спиратися на приклади з художніх творів французьких письменників XIX-XX сторіч.

Ольфактивна номінація у французькій мові, з одного боку, відбувається за допомогою вже існуючих номінативних засобів, з другого, через творення своїх власних класифікаторів, які є своєрідними провідниками для цих існуючих номінацій у сферу їх нового пристосування – номінації запахів. Ольфактивні іменникові класифікатори, значення яких визначається концептом «запах» – l`odeur, le parfum, la senteur, l`émanation, le relent, l`exhalation, le remugle, l`arôme etc., вже розглядались нами [4].

Ці іменники означають фізичну якість предметів – запах; їх денотат як репрезентація предметної якості, яка сприймається нюхом, наближається до сигніфікату, де цей денотативний компонент трохи заглушений. Тому ольфактивні іменники мають сильні валентні зв`язки, за рахунок яких вони поповнюють свій денотативний компонент. Є два способи, якими поповнюється нестача денотату ольфактивних іменників, перший - за допомогою предметних іменників, які приєднуються до ольфактивних класифікаторів прийменником de, другий – за допомогою відносних прикметників. Якщо припустити, що номінація конкретних запахів відбувається на рівні таких словосполучень, то логічно буде виділити їх деякі особливості.

Іменникові словосполучення з прийменником de (N de N): l`odeur de la terre, l`arôme du blé, un parfum de vétiver, l`odeur des tilleuls, etc. – один з найвживаніших засобів у номінації запахів у французькій мові. Перший член в таких словосполученнях завжди займають ольфактивні іменники. Їх формальне повторення на місці першого члена словосполучення служить базою для підтримування семантичної асоціації між членами словосполучення. Вони - своєрідна категоріальна основа, ономасіологічний базис, який мотивує появлення підлеглого члена. Приєднання останнього за допомогою прийменника de до головного члена відбувається або з утратою, або ні, його самостійного субстантивного значення. Можна виділити дві структурні моделі ольфактивних номінативних словосполучень:

1) "ольфактивний іменник + de + артикль + ім`я денотату”: l`odeur de l`oignon, l`odeur de sa peau, l`odeur de la pièce, l`odeur du sang, l`odeur des sapins, etc.

2) " ольфактивний іменник + de + ім`я денотату”: l`odeur de café, une odeur de fleur, l`odeur de garçon, un parfum d`herbe, l`odeur de pourriture, etc.

Прийменник de у першому типі словосполучень встановлює між субстанціями відношення – “предмет і його запах”. Сполучення імені денотату з ольфактивним іменником демонструє його як такий, в якого є ольфактивна ознака. Концептуальне уявлення, яке втілюється у цьому типі словосполучень, - це уявлення про те, що цей предмет має запах (qch/qn a son odeur). Будемо називати ці словосполучення індивідуалізуючими.

(1) Et **l`odeur de la terre** arrivait assouplie de rosée [5, 324].

У другому типі словосполучень позбавлений артикля десубстантивований підлеглий член - ім`я денотату – характеризує ольфактивний іменник. Прийменник de встановлює у словосполученні відношення характеризації між його членами – "запах та його компонент". Десубстантивація підлеглого члена словосполучення веде до утворення більш міцного зв`язку між його компонентами. Предмет, потрапляючи в словосполучення цього типу, позбувається свого зв`язку з реальним денотатом, віддає ольфактивному іменнику своє предметне значення у вигляді невід`ємного компонента його сигніфікативного значення – запах. Цей тип словосполучень будемо називати далі – типізуючим.

(2) **Une senteur de terre**, d`arbres, de mousse, ce parfum frais et vieux des bois touffus, fait de la sève des bourgeons et de l`herbe morte et moisie des fourrés semblait dormir dans cette allée [6, 204].

Можливість одного імені предмета бути залежним членом у словосполученнях обох типів з разними семантичними значеннями, говорить про предметний характер ольфактивної номінації у французькій мові.

У типізуючих словосполученнях спостерігається процес "включення" [7, 222] предметної якості в семантичну структуру ольфактивного іменника, що також відбувається у словосполученнях з відносними прикметниками:

Duroy, ravi, se laissait aller, buvant avec ivresse l`air vicié par le tabac, par **l`odeur *humaine*** et les parfums des drôlesses [6, 22].

Une odeur lourde de nourriture, de fosse d`aisances et *d`humanité*; une odeur stagnante de crasse et de vielle muraille, qu`aucun courant d`air n`eut pu chasser de ce logis, l`emplissait du haut en bas [6, 39].

Відносний прикметник ***humaine*** (3) означає той денотат, з яким співвідноситься поняття запаху, що виражається ольфактивним іменником. Цей прикметник з предметним значенням виконує атрибутивну функцію у ольфактивному словосполученні, тобто має характер якісних визначень. Ці визначення виражають предметну якість, яка немов семантично включається у склад ольфактивного іменника. Тільки неможливість утворити прикметник від будь-якого предметного іменника обмежує можливості прикметникових словосполучень як одного зі способів ольфактивної номінації. Іменникові словосполучення з прийменником de мають ще деякі можливості. Наприклад, ускладнення ольфактивних іменникових словосполучень за допомогою приєднання додаткових членів до частини з денотативною ознакою є основою для утворення нових номінацій запахів.

Уведення нових якісних характеристик до денотативної частини словосполучення сприяє утворенню номінації нових запахів відносно одного денотату, що дозволяє говорити про деяку категорізацію простих запахів. Наприклад, до денотату земля додають його характеристики мокра, свіжа, які у сполученні з ольфактивним іменником утворюють дві самостійні номінації l`odeur de la terre moite (6), l`odeur de la terre fraîche (5):
(5) Je respirais **l`odeur de la terre *fraîche*** et je n`avais plus sommeil [8, 22].

(6) Quand le trou fut assez profond, il fit couper quelques troncs et plaça des étais; **l`odeur de la terre *moite***, des feuilles pourries, des pierres lavées par les pluies, plus forte que jamais, imprégnait ses vetements de toile trempés [9, 84].

Виходить своєрідна категорізація простих запахів відносно одного денотата-джерела: запах землі виступає в ролі центрального, найбільш узагальненого, що потенційно містить і запах мокрої, і запах свіжої землі і, можливо, деякі інші. Отже категорізація запахів одного денота іде слідом за поглибленим вивченням його властивостей, які стають базою для їх закріплення у новій ольфактивній номінативній одиниці.

Збільшення кількості денотатів в ознаковій частині індивідуалізуючого словосполучення веде до утворення номінації, базованої на складенні самостійних запахів, а збільшення кількості десубстантивованих членів в ознаковій частині типізуючого словосполучення утворює номінацію складного запаху.

Наприклад:

(7) Elle (Mme Dalleray) s`était assise loin de Philippe, et la fumée verticale d`un parfum qui brulait, répandant hors d`une coupe **l`odeur de la résine et du géranium**, montait entre eux [10, 387].

Однорідне підпорядкування компонентів денотативної частини одному ольфактивному іменнику робить їх рівноправними у вираженні свого семантичного значення. Два рівноправних підпорядкованих члени в індивідуалізуючому словосполученні – два різних денотати при одному ольфактивному класифікаторі, який демонструє наявність ольфактивної ознаки у кожного з них. У контексті іноді експліцитно підкреслюється наявність двох запахів у цих словосполученнях:

(8) En ce moment la porte de la salle à manger s`ouvrit d`elle-même en criant, et Porthos, à travers les battans entrebâillés, aperçut le petit clerc, qui, ne pouvant prendre part au festin, mangeait son pain à **la *double* odeur de la cuisine et de la salle** à **manger** [11, 313] – прикметник double висвітлює два окремих запахи при одному ольфактивному класифікаторі.

Зовсім інша ситуація у багатокомпонентних типізуючих словосполученнях:

(9) Dans l`étroit corridor régnait **une odeur de fleurs et de cierges** [12, 349].

У них за двома рівноправними підпорядкованими членами маються на увазі два різних компоненти одного складного запаху, що передається ольфактивним іменником. Запах тут концептуалізується як щось ціле, яке має дві ознаки. Треба зауважити, що вибір того чи іншого типу зв`язку всередині словосполучень з декількома денотатами, залежить від сприймаючого суб`єкта, тобто від того, наскільки розчленовано він сприймає ольфактивну інформацію від декількох джерел запахів. Саме від нього залежить, чи показати ці запахи як самостійні або як компоненти більш складного утворення.

Як показує вивчення таких словосполучень, комбінаторні можливості ольфактивних іменників у них доволі широкі, вони можуть приєднувати зразу три, або більше, підпорядкованих члени, наприклад, une senteur de terre, d`arbres, de mousse (2) – типізуюче словосполучення зі значенням «складний запах та його компоненти», та індивідуалізуюче словосполучення l`odeur de la terre moite, des feuilles pourries, des pierres lavées par les pluies (6) – "складення декількох запахів".

Намагання індивідуалізуючих словосполучень з одним денотативним членом утворити конкретну номінацію запахів, закріплених за певними предметами, заважає їм іноді показати цей запах як складний, і тоді у контекст вводиться багаточленне типізуюче словосполучення, яке демонструє його компоненти. Наприклад:

(10) J`allais, saisi, écoeuré, eninré pour la première fois par l`odeur de l`école, par cette odeur d`humanité misérable, de cendre, refroidie, de paperasse, de colle, d`encre, de nourriture et d`eau de Javel, cette odeur dont la seule pensée suffit encore, aujourd`hui pour une plonger dans un abîme de tendre tristesse [13, 63].

В цьому реченні вживаються два ольфактивних словосполучення: перше – індивідуалізуюче (l`odeur de l`école), друге – типізуюче, в ньому 7 підпорядкованих членів (cette odeur **d`humanité misérable**, **de cendre**, refroidie, **de paperasse, de colle, d`encre, de nourriture** et **d`eau de Javel**). З одного боку, підпорядковані члени при другому іменнику запах виступають як уточнення, експлікація такого абстрактного уявлення як "запах школи", з другого боку, "запах школи" подається як суміш, що розкладається на прості запахи. Словосполучення з "внутрішнім" (термін Гака [14, 100]) артиклем (l`odeur de l`école) виглядає як номінація, а словосполучення без такого артикля як його експлікація. Відношення між членами типізуючого словосполучення з декількома підпорядкованими задаються моделлю-концептом – "запах-суміш". Завдяки типізуючому словосполученню словосполучення l`odeur de l`école виглядає як складний запах, що має багато компонентів. Тобто, там, де за індивідуалізуючим словосполученням з одним підпорядкованим денотативним членом мається на увазі деяке розчленування складу, там необхідне типізуюче багатокомпонентне словосполучення зі своєю характеризуючою функцією, яке показує всі компоненти цього складного запаху. Тут проявляється різниця між двома типами словосполучень: індивідуалізуюче намагається показати запах як деяку стійку цілістність, яка належить окремому денотату, типізуюче з`являється там, де ця цілістність має розчленований характер.

Коли в реченні є тільки багатокомпонентне типізуюче словосполучення, то неможливо точно сказати, про який запах іде мова:

(11) Claude, sentant **l`odeur de poussière, de chanvre et de mouton** attachée à ses habits,... [9, 8]

(12) Une vague odeur engourdissante de peinture, de térébenthine et de tabac flottait, captée par les tapis et les sièges... [15, 3]

Просте перерахування можливих компонентів запаху приводить до розпливчатості у його детермінації. Відсутність узагальнюючого словосполучення, наприклад, (11) "запах Клода" або "запах одежі", (12) "запах майстерні художника" тощо, веде до блукання навколо денотата, якому може бути приписан цей запах, і висуває на перший план ідею запаху.

Таким чином, ускладнення денотативної частини ольфактивних словосполучень, індивідуалізуючого і типізуючого, веде до утворення, з одного боку, номінацій простих запахів, категорізація яких підпорядковується категорізації властивостей самих денотатів, з другого боку, номінацій складних запахів - тільки у межах типізуючого багатокомпонентних словосполучень. Категорізація складних запахів іде слідом за ускладненням структури самого денотата: багатокомпонентний денотат має складний запах, який складається з запахів його компонентів.

Розглянемо тепер якісні характеристики, які можуть з`являтися в першій частині ольфактивних словосполучень. Уведення кваліфікативного елемента, вираженного прикметником, в першу частину цих

словосполучень, яка має ольфактивний іменник – семантичну основу усього словосполучення, можна розглядати власне як кваліфікацію запаху, який виражається цим словосполученням. Значення кваліфікаційних прикметників у межах ольфактивної номінації буде залежати від усіх єлементів кваліфікативної структури: її суб`єкта та об`єкта кваліфікації, її критеріїв, контексту.

Об`єктом кваліфікації в ольфактивних словосполученнях виступають безпосередньо запахи, як ольфактивні характеристики конкретних предметів. Семантика прикметників у ольфактивних словосполученнях залежить від критеріїв, обраних суб`єктом для кваліфікації запахів.

Частина прикметників означає загальні властивості запахів, такі як летючість та інтенсивність, а іноді вони можуть поєднувати своє дескриптивне значення з оцінкою. Летючість є невід`ємною властивістю усіх запахів, що імпліцитно домислюється за кожною ольфактивною одиницею. Тому, коли запах з деякої причини втрачає властиву йому летючість, він набуває марковану "нелетючу" ознаку, яка підкреслює аномальність такого явища. У прикладі (4) прикметники lourde, stagnante показують посилення негативної ознаки по шкалі «летючість-відсутність летючості» - важкий, застійний.

Прикметники, які характеризують запахи за ступенем їх насиченості, утворюють свою шкалу інтенсивності від ледве відчутного запаха до сильного, густого: vague, légère, forte, épais, violente, як правило, вони знаходяться у препозиції до ольфактивних іменників.

(13) Il n`y avait pas jusqu` à **une *vague* odeur de moisissure** qui ne lui rappelat les auberges ou il lui était arrivé de dormir dans de petits villages [12, 226] – прикметник vague – характеризація цвілого запаху за критерієм його інтенсивності, який незважаючи на свою слабку інтенсивність зміг викликати у героя спогади.

(14) Son compagnon répandait **une *légère* odeur d`eau de Cologne et de cigare fin** [12, 274] – прикметник légère кваліфікує складний запах одеколону і тонкої сигари також за критерієм слабкої интенсивності.

(15) La voiture était environnée de vapeurs blanches à ***forte* odeur de cuivre** [16, 68].

(16) L`odeur des petites moules bleues, découvertes depuis quatre heures au bas des rochers et altérées d`eau de mer, entrait avec **l`é*pais* parfum de sureau bouilli** qu`exhalaient les troènes à bout de floraison [10, 416].

(17) Cette nuit si belle, toute la campagne endormie sous la lune (on n`entendait plus les vaches), **l`odeur *violente* des feuilles du noyer...** [17, 112]

Крім дескрипції чисто ольфактивних характеристик, якими вважаються летючість та інтенсивність, якісні прикметники у препозиції до ольфактивного іменника бувають тісно пов`язані зі значенням підпорядкованого члена. Тобто критерій кваліфікації запаху має деяке посилання на його денотат. У цьому випадку відбувається інтерференція загальних властивостей предмета-денотата з властивостями його запаху. Наприклад, запахам можуть бути надані такі властивості предметів як:

- старість:

(18) Miles disait "bye, bye" et cherchait déjà à se rappeler **la *vieille* odeur du grenier et du chianti abandonné au bout de sa ficelle**, au-dessus de son lit [18, 446] – з горищем завжди асоціюється якість "старий", отже запах горища теж можна назвати старим.

- перший/останній:

(19) Ils foulaient l`origan poivré et **les *derniers* parfums du mélilot** [10, 372] – у цьому прикладі значення прикметника derniers мотивується контекстом – кінець літа, відцвітає буркун, з ним минають і його "останні" запахи.

- смакові якості денотата. Тут спостерігається перенесення якісних характеристик зі сфери смаку до сфери нюху:

(20) Quand, au moment de quitter l`église, je m`agenouillai devant l`autel, je sentis tout d`un coup, en me relevant, s`échapper des aubépines **une odeur *amère et douce* d`amandes**,... [19, 128-129] – прикметник amère має посилання на смак мигдалю, douce характеризує запах за ступенем його слабкої інтенсивності.

Таку ж інтерференцію властивостей запаху з властивостями денотата можна спостерігати і в семантиці постпозитивних прикметників:

(21) Au fond des vieux flacons de toilette, il avait retrouvé souvent aussi des parcelles de son existence; et toutes les odeurs errantes, celles des rues, des champs, des maisons, des meubles, les douces et les mauvaises, **les odeurs *chaudes* des soirs d`été**, **les odeurs *froides* des soirs d`hiver** ranimaient toujours chez lui de lointaines réminiscences, embaumées, à la façon des aromates qui conservent les mômies [20, 77] - "теплі запахи літніх вечорів" та "холодні запахи зимніх вечорів", прикметники теплий/холодний скоріше співвідносяться з другим іменниковим елементом словосполучення, народжуючи образи нагрітих сонцем предметів, або, навпаки, морозного повітря.

Такі переноси якісних характеристик денотата у сферу нюху призводять до метафоризації ольфактивних номінацій.

Як елемент кваліфікації запахів може з`являтися їх оцінка. Як правило, вона передається оцінними прикметниками зі знаком "+" (bon, agréable, suave,) или "-" (mauvais), з тим чи іншим ступенем інтенсифікації, аффективності, які в контексті можуть набувати додаткових суб`єктивних критеріїв.

(22) Il s`enfonçait dans son lit moite, dans **une *bonne* odeur de sueur** [12, 141] - запах поту в будь якій іншій ситуації навряд чи можна охарактеризувати як добрий, крім тої, у якій опинився Мегре, він хворий, у нього температура, він випив гарячого чаю і ліг, щоб "пропітніти".

(23) Quelle fraicheur sous la hetraie! Et il ouvrait les narines pour aspirer **les *bonnes* odeurs de la campagne**, qui ne venaient pas jusqu`à lui [20, 25] – прикметник bonnes крім загальної суб`єктивної оцінки має деяку специфікацію, обмежуючи набір усіх запахів, пов`язаних з селом, тільки хорошими.

(24) Une fumée rousse plane sur tout cela, portant ***l`affreuse* odeur du tabac froid et du cigare à deux ronds qu`on fume trop loin...** [10, 47] – прикметник affreuse має негативну оцінку з інтенсифікацією змішування двох запахів – запаху холодного табаку та запаху сигари.

(25) C`était une chambre de maison garnie, aux meubles communs, ou flottait **cette odeur *odieuse et fade* des appartements d`hôtel**,... [6, 317]– прикметник odieuse передає негативну оцінку з інтенсифікацією та афективністю запаху номерів у готелі, другий прикметник fade має інтерференцію зі смаковою характеристикою запаху.

Таким чином, кваліфікація в ольфактивних словосполученнях висвітлює не тількі безпосередні властивості запахів, а й деякі денотативні, і навіть контекстуальні. Різноманітність критеріїв кваліфікації та оцінки запахів залежить від сприймання їх суб`єктом. Номінація запахів на рівні синтаксичних структур стає деякою мірою на перешкоді їх закріплення у самостійні, незалежні від контексту або ситуації, одиниці. Тому і характеристики закріплених в них ольфактивних уявлень можуть вважатися закріпленими за тією чи іншою номінацією запаху тільки у межах даного контексту. В іншому контексті той самий запах (мається на увазі той самий денотативний елемент словосполучення) може бути кваліфікований за зовсім іншими критеріями. Саме це ускладнює виведення чіткої таксономії приємних/неприємних запахів.

Як ми бачили природним середовищем для формування ольфактивних найменувань є мовне висловлювання, референтом якого стаэ сама поза мовна дійсність. Номінація запахів за допомогою синтаксичних одиниць, якими можна вважати словосполучення з ольфактивними класифікаторами та іменами предметів, частково пояснюється властивостями самих запахів: неможливістю їх називання без згадування предметів, яким вони належать.

Виділені нами структурно-семантичні характеристики композиції ольфактивних словосполучень мають спільні риси з похідними словами. Ольфактивні іменники нагадують «отсылочную часть" похідних слів (у термінах Кубрякової [21, 16]), вони повністю повторюють мотивуючу одиницю, відсилають до області її референції та зумовлюють безпосереднє розуміння всього ольфактивного словосполучення. Підлеглий член грає роль -"формантной части", яка формує нове значення, отже, нову номінативну одиницю – номінацію конкретного запаху. Існування двох способів приєднання підлеглих членів до мотивуючого слова за допомогою прийменника de – з внутрішнім артиклем і без нього – створює дві формули мотивації, внаслідок чого забезпечується утворення нових назв згідно існуючих зразків. Закріплене за цими моделями своє структурне значення: для словосполучень з внутрішнім артиклем після прийменника de це "конкретизуюче" значення, для словосполучень без артикля – "характеризуюче", забезпечує чітке оперування цими номінаціями у мовленні.

Повторювання одних і тих синтаксичних моделей при найменуванні запахів забезпечує їм деяку стабільність з погляду на використання і породження нових номінацій, значення яких буде зрозуміле всім носіям французької мови.

У використанні другорядних засобів для номінації запахів, якими виступають предметні іменники, проявляється "економічність" мови, яка намагається "уникати кількісного збільшення одиниць плану вираження" [22, 132]. Сполучення вже готових одиниць з так званими ольфактивними класифікаторами, включення їх у вже існуючі синтаксичні конструкції приводить до надання другого змісту і тих і інших з погляду нової концептуальної області, яку вони вербалізують – області запахів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кубрякова Е.С. Части речи с когнитивной точки зрения. – М.: Институт языкознания РАН, 1997. – 328с.
2. Павиленис Р.И. Проблема смысла. – М.: Мысль, 1983. – 386 с.

3. Краткий словарь когнитивных терминов. – М.: Филологический факультет МГУ, 1997. – 214 с.
4. Тарасюк И.В. Концепты ольфактивной лексики. //Придніпровський науковий вісник. – 1998.- №82(149). – С. 1-10.
5. Gamarra P. Les amours du potier. // Conteurs français du XXe siècle. - M., 1981. – P. 323 – 341.
6. Maupassant G. Bel Ami. – Paris, 1993. – 352p.
7. Адмони В.Г. Синтаксис современного немецкого языка. - Л., 1973. – 366с.
8. Camus A. L`étranger. – Paris, 1996. – 188p.
9. Malraux A. La Voix royale. – Paris, 1992. – 226p.
10. Colette. Le Blé en herbe //Colette. La naissance du jour. - M.,1983. - P.349-459.
11. Dumas A. Les trois mousquetaires. - M.: Editions du Progrès, 1977. - 620 p.
12. Simenon G. Maigret et l`homme au banc. – M.: Прогресс, 1968. – 438с.
13. Duhamel G. Le Notaire du Havre. – M., 1983. – 300p.
14. Гак В.Г. Теоретическая грамматика французского языка. - М., 1979. – 304с.
15. Maupassant G. Fort comme la mort. – M.: Editions en langues étrangères, 1957. – 280p.
16. Vian B. L`écume des jours. – Paris: Editions 10/18, 1995. – 190p.
17. Arland M. Une soirée d`aout. // Conteurs français du XXe siècle. - M.: Editions du Progrès, 1981. – P.99 – 113.
18. Sagan F. Le siel d`Italie.// Conteurs français du XXe siècle. - M.: Editions du Progrès, 1981. – P. 441 – 448.
19. Proust M. Du côté de chez Swann. - Paris: Marabout, 1995. - 536 p.
20. Flaubert G. Madame Bovary. – M.: Editions en langues étrangères, 1959. – 382p.
21. Кубрякова Е.С. Типы языковых значений. – М., 1981. – 300с.
22. Языковая номинация. Виды наименований. – М.: Наука, 1977. – 358с.